

อบรมเด็กอย่างไร ?

ให้เป็นมุอ์มิน

**ชุด 7 จำพวก
ที่ทำลายการงาน
ของตนเอง**

ท่านอิมามศอดิก(อ) กล่าวว่า
“มีบุคคลอยู่ 7 พวกที่ทำลายการ
งานของตนเอง

- 1) บุคคลที่อดทนเป็นเลิศ อีกทั้ง
มีความรู้อย่างเต็มเปี่ยม แต่กลับไม่
มีใครรู้จักเขาในนามนั้น ชื่อของเขา
ไม่ได้ถูกนำไปกล่าวพร้อมกับความ
รู้ นั้น
- 2) นักปราชญ์ที่บอกสรรพวิชาให้กับ
คนที่ชอบโกหกซึ่ง ไม่ว่าจะได้อิน
อย่างไร ก็จะไม่มีความเชื่อ
- 3) บุคคลที่นำคนเจ้าเล่ห์และทำชั่ว
เป็นอาชญากรรมมาไว้เคียงข้างในฐานะ
สหายผู้รู้ใจ
- 4) เจ้านายที่ใจดำและไร้มตตา
- 5) มารดาที่ไม่รักษาความลับให้กับ
ลูก ๆ มักจะปากโป้งอยู่เสมอ
- 6) บุคคลที่กล่าวคำหยาบคายต่อผู้ร่วม
ศาสนาของเขาโดยไม่คิดก่อน
- 7) บุคคลที่มักจะโมโหโกรธาต่อพื
น้องของเขาเป็นประจำ

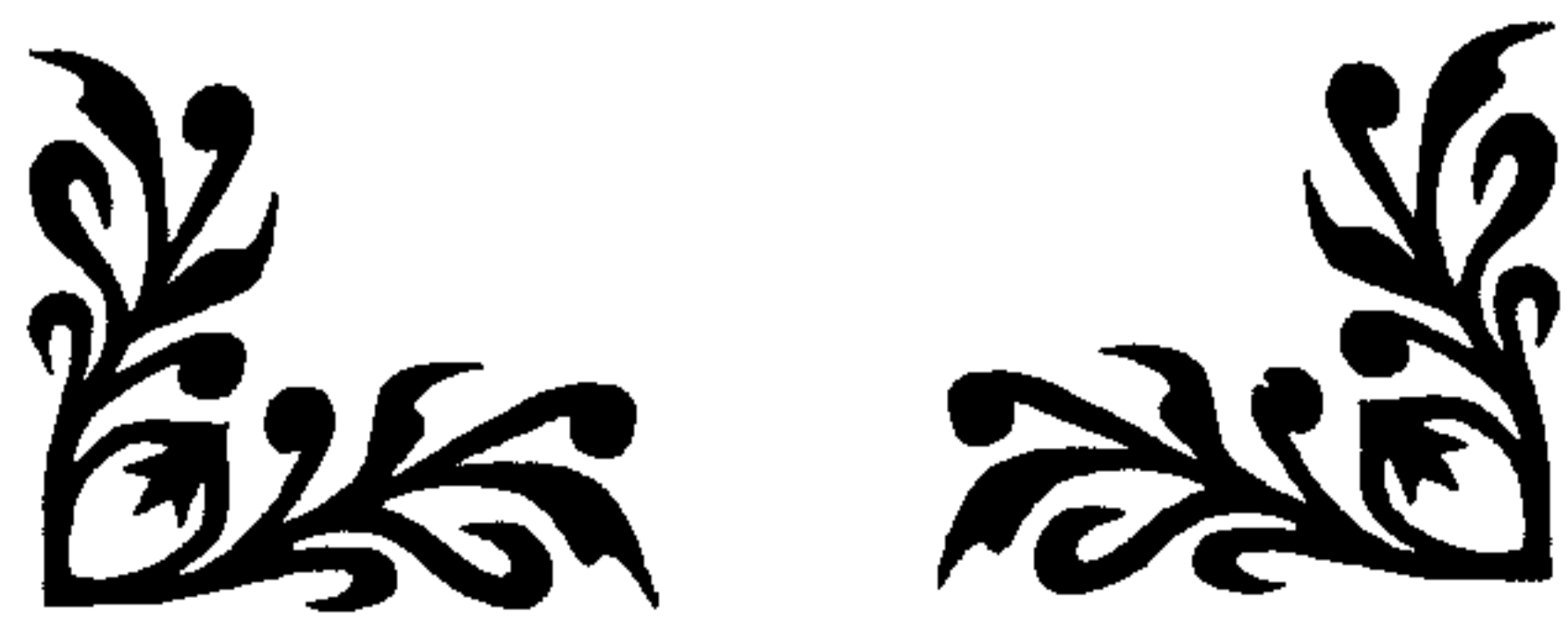
ตอนที่ 3

ควรบกรัก

จงอบรมสั่งสอน ด้วยการกระทำ ไม่ใช่ด้วยคำพูด

พ่อแม่ส่วนใหญ่รู้จักแต่เพียงการพูด
ตักเตือน สั่งให้กระทำและห้ามไม่ให้
กระทำ และคิดว่าเพียงการพูดคุยกับลูก
ให้ทำหรือไม่กระทำสิ่งหนึ่งนั่นถือได้ว่า
กำลังสอนอบรมพวกเขาอยู่ ส่วนเวลา
อื่นก็ปล่อยปะละเลยไม่ใส่ใจ

จากทัศนคติตรงนี้พวกเขาไม่คิดว่าเด็กจะมีความพร้อมสำหรับการสั่งสอนอบรม พวกเขาบอกว่า : “เขายังเด็กอยู่สมองยังไม่รับอะไรทั้งสิ้น” คนพวกนี้จะเริ่มสั่งสอนอบรมเด็กก็ต่อเมื่อเด็กได้โตเป็นผู้ใหญ่แล้ว เข้าใจอะไรดี อะไรชั่วแล้ว ซึ่งเป็นความคิดที่ผิดเอามาก ๆ เด็กในตอนเริ่มถือกำเนิดมานั้น พวกเขาพร้อมสำหรับการอบรมสั่งสอนเปลี่ยนแปลงหรืออีกนัยหนึ่งก็คือพร้อมรับการสั่งสอนและการให้แล้ว พวกเขาจะค่อย ๆ เจริญเติบโตขึ้นโดยรับการถ่ายทอดไปเรื่อย ๆ ไม่ว่าจะผู้เป็นพ่อเป็นแม่จะเข้าใจ หรือไม่เข้าใจ จะรู้หรือไม่ก็ตาม จะต้องการหรือไม่ต้องการก็ตาม เด็กจะไม่อดทนรอคอยให้พ่อแม่สั่งว่าสิ่งไหนควรทำหรือไม่ควรทำหรือ อวัยวะภายในสมองที่รับความรู้สึกได้รวดเร็ว และละเอียดอ่อนของเด็ก จะบันทึกเหตุการณ์ต่างๆ ทั้งหมดไว้ นับตั้งแต่เริ่มถือกำเนิดมาเหมือนเครื่องบันทึกภาพปานนั้น ด้วยวิธีการเช่นนี้ที่พวกเขาถูกสั่งสอนอบรมและก่อร่างสร้างตัวขึ้นมาตนเอง เด็กอายุประมาณ 5-6 ขวบนั้นถูกปลูกฝังและถ่ายทอดพฤติกรรมไว้แล้ว อะไรที่ควรจะเป็นก็เป็นไปแล้วเขาเคยชินกับสิ่งที่ดีหรือสิ่งที่เลวไปแล้ว การสั่งสอนอบรมหลังจากนี้ค่อนข้างยากและเกิดผลน้อยมาก

เด็กคือผู้ตามทีสมบูรณ์แบบที่สุด พวกเขาจะดูนิสัย พฤติกรรม และจรรยา มารยาทของผู้เป็นพ่อแม่ และบุคคลแวดล้อมพวกเขา และพยายามเลียนแบบในสิ่งนั้น พวกเขาจะมองด้วยสายตาที่ให้เกียรติต่อพ่อแม่ เขาคิดว่าการกระทำทั้งหมดของพ่อแม่เป็นมาตรฐานวัดความดี และความเลว และยึดเอามาเป็นแบบอย่าง

เด็กจะน้อมรับและสร้างบุคลิกที่ยังไม่เป็นขั้นเป็นอันของตนเองด้วยลักษณะนิสัย พฤติกรรมของพ่อแม่ เขาจะดูที่การกระทำ แต่ไม่ค่อยใส่ใจต่อคำพูด การสั่งสอน ดักเตือน ถ้าคำพูด และการ

กระทำไม่สอดคล้องกันละก็ เขาจะยึดด้านการกระทำมากกว่า

ลูกสาวจะถ่ายทอดและเรียนรู้มารยาทการครองเรือน การดูแลสามี ดูแลลูก และดูแลบ้านจากพฤติกรรมของผู้เป็นแม่ เธอจะเริ่มตรวจสอบผู้ชายทั้งหลายโดยอาศัยพฤติกรรมของผู้เป็นพ่อ ส่วนลูกชายก็จะถ่ายทอดและเรียนรู้การดำเนินชีวิต การทำมาหากินจากพฤติกรรมของผู้เป็นพ่อ และทำความรู้จักผู้หญิง โดยอาศัยการกระทำของผู้เป็นแม่ แล้วจะตัดสินใจต่ออนาคตของตนเอง

ดังนั้น ความรู้สึกรับผิดชอบและจริงจังจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับพ่อ-แม่ ซึ่งเริ่มต้นเขาจำต้องแก้ไขเปลี่ยนแปลงตัวเขาเองเสียก่อน หากพบข้อผิดพลาด ข้อควรแก้ไขในลักษณะนิสัยของตัวเองก็ต้องรีบแก้ไขเสีย ต้องปลูกฝังลักษณะนิสัยที่ดี นำยกย่องให้กับตัวเอง สรุปลก็คือ ต้องทำตัวให้เป็นคนดีและสมบูรณ์แบบให้ได้ก่อน แล้วจึงค่อยคิดเรื่องการให้กำเนิดทายาท และอบรมสั่งสอนคนอื่น

ก่อนอื่นผู้เป็นพ่อเป็นแม่จะต้องคิดว่าเขาชอบลูกประเภทไหนที่จะมอบให้กับสังคม หากเขาชอบลูกที่มีมารยาทงดงาม มีเมตตา รักเพื่อนมนุษย์ ปรารถนาดีต่อผู้อื่น มีศาสนา มีเป้าหมาย มีเกียรติ ใฝ่รู้กล้าหาญ ขยันทำงาน รู้จักหน้าที่ ฯลฯ เขาก็จะต้องเป็นอย่างนี้ก่อน เพื่อเป็นแบบอย่างให้กับลูกของเขา แม่คนหนึ่งที่ชอบลูกสาวแบบที่รู้จักหน้าที่ มีมารยาทดี ฉลาดเฉลียว มีเมตตา มอบความรักให้สามี รักสะอาด มีระเบียบ เธอก็จะต้องเป็นอย่างนี้ก่อน เพื่อให้ลูกสาวได้เห็นเอาเป็นแบบอย่าง แม่ที่มีมารยาททราม เกียจคร้าน ไม่มีระเบียบ ไม่มีเมตตา สกปรก มักชอบแก้ตัวและมีข้ออ้างอยู่เรื่อย มักไม่ประสบความสำเร็จในการสั่งสอนอบรมลูกสาวให้เป็นคนดีด้วยคำพูด และการดักเตือนของตนเอง

ดร. ญะลาลี เขียนว่า:

“คนที่จะสามารถอบรมเด็กให้ได้ดีได้นั้น ในช่วงวัยเด็กของเขาจะต้องเคยได้รับการปลูกฝังที่ดีด้วย พ่อและแม่ที่มีกฎระเบียบมากเกินไป มักจะโมโหง่ายในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ หรือเป็นคนที่ไม่แบ่่งงาน ไม่ใส่ใจต่อเรื่องการอบรมสั่งสอนเด็กเลย จะบอกเด็ก ด้วยสายตาเชิงปฏิเสธ ไม่สนใจ โกรธ โมโหง่าย ก็จะไม่สามารถดึงดูดให้เด็กมีความเมตตาตามวิถีทางแห่งการอบรมได้เลย”

เขายังเขียนต่อไปว่า :

“ใครที่มีหน้าที่ต้องสั่งสอนอบรมเด็ก จึงต้องรู้ให้กระจ่างตรวจสอบนิสัยของตนเอง คิดถึงหน้าที่ของตนเองตลอดเวลา อะไรที่เป็นความบกพร่องของตนเองต้องรีบสะสางและแก้ไขเสีย”

ท่านอิมามอะลี(อ) กล่าวว่า :

“ใครที่มีตำแหน่งเป็นผู้นำประชาชน เริ่มแรกเลยเขาจะต้องแก้ไขปรับปรุงตัวเองเสียก่อน แล้วค่อยคิดแก้ไขปรับปรุงบุคคลอื่น ก่อนที่จะสั่งสอนอบรมผู้อื่นด้วยคำพูดจำต้องสอนพวกเขาให้เห็นจริงด้วยมารยาทอันงดงามของตัวเองก่อน”

ท่านอิมามอะลี(อ) ยังกล่าวอีกว่า :

“พวกท่านต้องให้เกียรติผู้หลักผู้ใหญ่เพื่อเด็ก ๆ จะได้ให้เกียรติพวกท่าน”

ท่านรอซูลุลลอฮฺ (ศ) กล่าวกับท่านอะบูซัร (ร.ฎ.) ว่า :

“เมื่อมนุษย์คนหนึ่งได้กลายเป็นคนดีมีคุณธรรม อัลลอฮฺ(ช.บ.)จะทรงประทานลูกหลานที่ดีมีคุณธรรมให้ โดยอาศัยสื่อแห่งความมีคุณธรรมของตน”

ท่านอะมีร์ลุ่มุมินีน อะลี(อ) กล่าวว่า :

“หากท่านต้องการให้คนอื่นปรับปรุงนิสัย ตัวท่านเองต้องปรับปรุงตนเองเสียก่อน การที่ต้องการให้คนอื่นแก้ไข โดยที่ตัวเองยังไม่ดีขึ้นเลยนั้น ถือเป็นความน่ารังเกียจหนึ่ง” ❀